

အောင်မြင်
စာပေ

မြပုလဲခင်

တိမ်ပန်းချီ

အခန်း(၁)

မိန်းမသား တစ်ဦးအတွက် ချစ်သူအပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းသည် အပြစ်တစ်ခု မဟုတ်ဟု သရဝဏ် ယူဆမိသည့် အားလျော်စွာ ချစ်သူရှိ ရာသို့ စွန့်စွန့်စားစား လိုက်ပါလာမိခြင်းအတွက် နောင်တတရားကိုလည်း ဘယ်သောအခါမှ ရရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု လည်း ထင်မြင်မိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် တွန့်ဆုတ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ မဝံ့မရဲ ဖြစ်ခြင်းတို့ လည်း သရဝဏ် တမင်တကာပင် မေ့ထားပစ်လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ ရှေ့ခန်း နှစ်ယောက်စာစလုံးပေးမယ်၊ ဘယ်သူ့မှ မတင်နဲ့။"

"မဖြစ်လို့ ပါ ကလေးမ၊ ဖောက်သည် တစ်ဦးက ကြိုတင်မှာ ထားပြီး ဖြစ်နေလို့ ပါ။"

သရဝဏ် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ အချိန်နှင့် လု၍ သွားလာရမည့် ကာလ၌ ပထမဦးဆုံးသော အခက်အခဲကို စတင်ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ။

"အဲဒီခရီးသည် က ယောက်ျားလား မိန်းမလား။"

"ယောက်ျားပါ။ နေရာကျယ်သားပဲ၊ သုံးယောက်တင်နေကျ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပါက ကျွဲပေါက်လောက်ရှိတော့ သူပါရင် နှစ်ယောက်ပဲ တင်လို့ ရတယ်။"

"မြတ်စွာဘုရား၊ ကျွဲပေါက်လောက်၊ ဒီလိုဆိုရင် လူ့ဘီလူးကြီးနဲ့ လိုက်ရမှာ ပေါ့။"

သရဝဏ်အတွက် စိတ်ညစ်ခြင်းကို ပထမအကြိမ် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည် ။ နောက်ခန်းမှ လိုက်လို့ ကလည်း ဘယ်နည်းနှင့် မှ မဖြစ်နိုင်။ ကားစီးလျှင် ခေါင်းမူးကာ အန်တတ်သော အကျင့်ကြောင့် မည်သည့် ခရီးမှ မသွားလာဖြစ်ဘဲ အိမ်ထဲ၌ သာ ကုပ်၍ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်သည် ။ ယခုခရီးသည် မသွားမဖြစ်သော ခရီးဖြစ်၍ သူ့အတွက် မဟာစွန့်စားခန်းလည်း ဖြစ်သည် ။

"မထွက်သေးဘူးလား ဦးလေးရ၊ နောက်ခန်းမှာ လည်း လူတွေပြည့်နေပြီ"

"ခဏလေး၊ ဒီပါကလိုက်မယ်လို့ အတိအကျ ပြောထားတာ"

"မလိုက်ဖြစ်လို့ နေမှာ ပေါ့၊ ဦးလေးကလည်း ဒါပဲနော်၊ အဲဒီကျွဲပေါက်ကြီး မလိုက်ဖြစ်ရင် တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မတင်နဲ့ ၊ ကျွန်မ ရှေ့ခန်းတစ်ခန်းလုံးစာ ပေးမယ်"

ဒရိုင်ဘာကြီးက ဘာမှ မပြောဘဲ ကွမ်းကို တမြို့မြို့ဝါးရင်း ပြုံးကာ တစ်နေရာသို့ မျှော်ကြည့်နေသည် ။

သရဝဏ် စိတ်မရှည်နိုင်သော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ခုချိန်၌ ကားတစ်စီးလုံး ငှားဖို့ ရာ လိုက်ရှာဖို့ ကလည်း လွယ်ကူလိမ့်မည်မဟုတ်။

မတော်တဆ အလှူအတန်း တစ်ခုသွားသော အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုထက် ကျော်လွန်သွားပါက ...

"ဟင်း"

သရဝဏ် စိတ်မောသွားသည် ။ ထိုအချိန်၌ လူတစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ပြေးလာသည် ။ ဒရိုင်ဘာက ကားစက်နှိုးလိုက်ပြီး လာပြီဟု လည်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလိုလို သရဝဏ်အား

လှမ်းပြောသလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"နေဦး ... ကျွန်မ အစွန်မှာ စီးမှ ဖြစ်မယ်"

သရဝဏ်က ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းရပ်လိုက်သည်။ ။ တစ်ပြိုင်နက် ဆိုသလိုပင် ကျွဲပေါက်လောက် ရှိသောလူလည်း ရောက်လာသည်။ ။

"ဆောရီးပဲ ဦးအိုက်စံ၊ ကျွန်တော်နှစ်မိနစ် နောက်ကျသွားတယ်"

သူက အလယ်သို့ပင် ဝင်ထိုင်ကာ ဦးအိုက်စံအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

"နှစ်မိနစ်ပေလို့ ပဲ၊ စောင့်ရတဲ့ လူအတွက်တော့ နှစ်ကမ္ဘာလောက် ထင်ရတယ်"

သရဝဏ်က မကျေမနပ်ဖြင့် ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

မိုးကုတ်မန်းဂိတ်မှ စတင်ထွက်ခွာလာသည်။ ။

"ကလေးမက ရှေ့ခန်းအားလုံးစာပေးပြီး တစ်ယောက်တည်း စီးမလို့ တဲ့ ၊ ငါက မင်းမှာ ထားတယ် ဆိုလို့ သာ"

ဦးအိုက်စံပြောလိုက်မှ ဒီပါသည် မိမိဘေး၌ လိုက်ပါလာသောသူ မိန်းကလေးကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရက်ရက်စက်စက်လှသော မိန်းကလေး တစ်ဦးပါလား။ အသက်ကလည်း အလွန်ဆုံးရှိလှမှ ဆယ့် ကိုးနှစ်၊ နှစ်ဆယ်။

"မင်းက တစ်ယောက်တည်းလား ကလေးမ"

" မဟုတ်ဘူး ၊ အဖော်ပါတယ်"

"ဘယ်မှာ လဲ၊ နောက်ခန်းမှာ ပဲလား၊ ခပ်သေးသေးဆိုရင် ရှေ့ခေါ်ထို

င်ချင် ထိုင် လိုက်လေ၊ ဥပမာ ပေါင်ချိန်ကိုးဆယ်ထက် မကျော်တဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်မျိုးပေါ့"

"ဘယ်က ကတ္တားချိန်တဲ့ လူနဲ့ လာတွေ့နေမှန်း မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖော်က ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ပါတယ်၊ အင်မတန် အသွားထက် တဲ့ ဓားမြှောင်တစ်လက်"

ဒီပါက ပခုံးတွန့်လိုက်သည် ။ သူ၏ သားရေဈာကင်အိတ်ထဲမှ ကွမ်းယာထုပ်ကို ထုတ်ကာ ဒတ်ချ်ဘုတ်ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကွမ်းယာတစ်ယာကို ယူဝါးလိုက်သည် ။

သရဝဏ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည် ။

ဒီပါကလည်း လှစ်ခနဲ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည် ။

"ဦးအိုက်စံ ခင်ဗျားအသွားအပြန် ခရီးအတွက် ဒီကွမ်းယာက လုံလောက်ပါတယ်နော်"

"ရပါတယ် ကောင်လေးရာ၊ ငါ့မှာ လည်း ပါတယ်"

"ငါ့မှာ လည်း ပါတယ် မလုပ်နဲ့ ၊ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက် မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေး ရလိုက်လို့ ခင်ဗျားကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်အတွက် ကျုပ်ဒေါ်နန်းစောဆီ ဝင်ပေးခဲ့လို့ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတာ"

"ကောင်လေးကလည်း ကွာ၊ မင်းကျေးဇူးတရားတွေ ဆပ်မကုန်အောင် ငါ့ကို လိုက်လုပ်နေတာလား"

"ဒီလိုမပြောစတမ်းလေ ဦးအိုက်စံ၊ ကျုပ်မှာ အခက်အခဲရှိပြီး အိပ်စရာပါ မရှိတဲ့ အခါမျိုး၊ စားစရာ မရှိတဲ့ အခါမျိုးမှာ ရော ခင်ဗျားတဲကုပ်ဟာ ကျုပ်အတွက် နန်းတော် ဖြစ်ခဲ့တာရော"

သရဝဏ်နားထဲ ဂွမ်းဆိုထားချင်သည်။ ။ အင်မတန် စကားများ သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လာတွေ့နေသည်။ ။ ကွမ်းလည်း ဝါးသေးသည်။ ။ စကားကိုလည်း အမျှင်မပြတ်အောင် ပြောသည်။ ။ ပြီးတော့ ... သရဝဏ်ကိုယ်ဘက်သို့ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကိုင်းကာ ပြတင်းပေါက် မှန်တံခါးကို ဖွင့်ပြီးမှ တစ်ဆင့် ကွမ်းတံတွေးကို ဖြတ်ခနဲနေအောင် လှမ်းထွေးလိုက်သည်။ ။ သရဝဏ်က ကားမှန်ကို ပြန်တင်ရင်း ...

"ဟာ ... သေတော့မှာ ပဲ၊ ခင်ဗျား အဲဒီလိုသာ ထွေးနေရင်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မင်းအသားကိုလည်း ငါမထိမိဘူး ထင်တာပဲ"

"ထိမိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

"ဆောရီးပေါ့"

"လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ဆောရီးဆိုတိုင်း ရမလား"

"မရဘူးလား၊ မရရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မတော်မိလို့ ပါ၊ အသားများ ပဲ့သွားလား၊ ကြွေသွားသလား၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ ဘာလဲ စသည် ဖြင့်ပေါ့၊ အဲဒီလို တောင်းပန်ရင်ရော ဖြစ်မလား"

"မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကွမ်းယာ မစားနဲ့ တော့ဗျာ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဖြစ်တယ်"

"မရဘူး၊ မစားရရင် ခံတွင်းချဉ်တယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မင်းနဲ့ ငါ နေရာချင်းလဲထိုင်ရအောင်"

"ဒါတော့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ကားမူးတတ်တယ်"

"ကားမူးတတ်ရင် ကားမှန်ကိုချထားလေ၊ လေရရင်မမူးဘူးပေါ့"

"မှန်ချလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တွေ့မှာ စိုး၊ ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းလို့"

သရဝဏ်စကားကို ချက်ချင်းပြင်လိုက်သည်။

ဒီပါ ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ ။ ဤမိန်းကလေးသည် အိမ်ပြေးမလေး ဖြစ်ဖို့ များ သည် ဟု ။

"ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ချမ်းတာ"

"အေးပါကွာ ... မင်းမကြိုက်ရင် ငါကွမ်းမဝါးတော့ဘူး၊ ဆေးလိပ်ပဲသောက်တော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဒါလေးကုန်အောင် ဝါးလိုက်ဦးမယ်"

သရဝဏ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ပြီးတော့ လူ့ကျွဲပေါက်ကြီးကို ကြည့်ကာ ...

"ဆေးလိပ်သောက်ဦးမယ်"

"အေးပါကွာ ... မင်းကလည်း ကွမ်းယာဝါးရင်း နည်းနည်းလောက် ..."

သရဝဏ်ကျောပြင်နှင့် နောက်မှီကို တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ကပ်ထားလိုက်ရသည်။ ။

"သေတော့မှာပဲ၊ တစ်ခါတည်း ကွမ်းဖတ်ပါ ထွေးလိုက်တော့ဗျာ"

"ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ အခုမှ အချို့ကဆိမ့်လာတာ၊ နောက်နှစ်ချီလောက် ထွေးပြီးသွားရင် အဖန်ပါကုန်ပြီး ကွမ်းဖတ်ပါကုန်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ထွေးစရာ မလိုတော့ဘူး၊ မယုံရင် မင်းစားကြည့်ပါလား"

"ဟာ ... မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော် ကွမ်းစားဖူးတယ်၊ တစ်ခါတည်း အတ

နီးထဲမှာ မှောက်နေရော၊ ဆရာက အိမ်ကို တိုင်စာပို့လို့ ဘွားဘွားရဲ့ ပါးစပ်သေနတ်နဲ့ တွေ့တာ တစ်ခါတည်း နားထဲ လက်ဖက်ခြောက် ခတ်လိုက်လို့ တောင် ရတယ်"

"အခုဟာ ကျောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူမှ တိုင်စာမပို့ဘူး၊ ငါလည်း မပို့ဘူး၊ ဦးအိုက်စံလည်း ပို့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရော့ ...စားကြည့်၊ အာမွေးလေးနဲ့ ချိုဆိမ့်ကွ၊ ဆေးလုံးဝ မပါဘူး။ ကားတောက်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်"

သရဝဏ် စဉ်းစားမနေတော့။ ကားမတောက်ဖို့ အရေးကြီးသည် ။ ကားတောက်လျှင်ခက်မည်။ မိမိ၌ အဖော်ပါသည် လည်း မဟုတ်။

"ပေး"

"ချိုတယ်၊ အေးတယ်၊ ဆိမ့်တယ်၊ ရေခဲစိမ် ကွမ်းယာလေး"

သရဝဏ် ယူဝါးလိုက်သည် ။ မဆိုးပါဘူး၊ တကယ်ချိုချိုဆိမ့်ဆိမ့် သင်းသင်းလေး။

"ကွမ်းတံတွေးထွေးရင် သတိထားထွေးနော်၊ နောက်ကိုစဉ်ရင် ပြဿနာတက်မယ်၊ ကားအကွေ့မှာ အရှိန်လျှော့ရင် ခေါင်းကိုပြုပြီး အရှိန်ကလေးနဲ့ ပြွက်ခနဲထွေးလိုက်၊ သိလား"

"အမယ်လေး ... ကွမ်းတံတွေး ထွေးတာတောင် နည်းဗျူဟာတွေ ဘာတွေနဲ့ လား"

"ဒီလိုပဲ၊ နေရာတကာမှာ နည်းဗျူဟာဆိုတာ ရှိပြီးသားပဲ၊ ခုသာထွေးနော်၊ မန္တလေးတို့ ၊ ရန်ကုန်တို့ ရောက်ရင် လုံးဝလမ်းပေါ်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ မထွေးလိုက်နဲ့ ၊ မိရင် ဒဏ်ငွေ ... ငါးထောင်ပဲ"

"သိတယ် ဆရာမလုပ်နဲ့ ၊ တီဗွီမှာ မြင်နေရတယ်"

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းပုံစံက သူဌေးသမီး ဖြစ်မယ်မှန်း သိလျက်နဲ့ ငါကရုတ်တရက် မေ့သွားလို့ ပါကွာ၊ အိမ်မှာ အပေါ်စက်၊ အောက်စက်တွေ ရှိမှာ ပေါ့၊ ပြီးတော့ ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဗဟု သုတလည်း ကြွယ်မှာ ပါ"

သရဝဏ်ကို သူဌေးသမီးမှန်း သူက သိနေသည် ဆိုပါလား။ သရဝဏ် နည်းနည်းတော့ ပူပန်သွားသည် ။ ဤဒီပါဆိုသူသည် လူကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ လူဆိုးဖြစ်ပြီး မိမိအား ပြန်ပေးဆွဲကာ ဘွားဘွားထံ ငွေညှစ်လျှင် ပြဿနာ။

သရဝဏ် ကွမ်းတံတွေးထွေးရန် ခေါင်းပြုလိုက်သည် ။

"ဟိတ် ..."

ရုတ်တရက် မိမိခေါင်းသည် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ခွင့်မရဘဲ အထဲထဲသို့ ပြန်ဆွဲအသွားခံလိုက်ရသည် ။ ထိုစဉ်ဘေးမှ ကားတစ်စီး ရုတ်တရက် ဖြတ်ကျော်တက်သွားသည် ။ သရဝဏ် သဘောပေါက်လိုက်သည် ။

ဒီပါကိုကြည့်ကာ ...

"တော်သေးတယ်၊ ဟာလာ အလုပ်ခံရတော့မလို့ ၊ ခင်ဗျား မြန်ပေလို့"

"ကိုင်း ... ထွေးတော့၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ၊ ဘယ်အရာမဆို ရှေ့နောက်ဘေးဘီကို ကြည့်ပြီးမှ အလုပ်လုပ်"

သရဝဏ်က ကွမ်းတံတွေးထွေးလိုက်ပြီး နံဘေးမှ ဒီပါဆိုသည့် လူကျွဲပေါက်ကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။ တော်တော်စကားအမျှင်မပြတ် အောင် ပြောနိုင်သည့် လူ၊ ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးအိုက်စံနှင့် ရှမ်းစကား ပြော

နေပြန်သည် ။

သရဝဏ် ရှမ်းစကား နားမလည်သဖြင့် ဘာပြောမှန်း မသိရသော်လည်း ဒီပါဆိုသူသည် လူကြီးလူကောင်းဟန် လုံးဝမပေါက်။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးက မရိတ်သည် မှာ ဘယ်နှရက် ရှိပြီမသိ၊ ငှက်စိစိ အမွေးများက ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ သားရေဂျာကင်ကလည်း သုံးရာသီစလုံး မချွတ်တမ်းဝတ်ကာ ဒုံးခံထားပုံရသည် ။ မွဲတေပေတူးလျက်။ ဂျင်းဘောင်းဘီက အပြင်ရောင်ပင် လွင့်ပြယ်နေပြီ။ အသားက ခပ်ညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ထွားထွားနှင့် တကယ့် လူကြမ်းပုံ ပေါက်နေသည် ။ သည် ကြားထဲ မျက်ခုံးထူထူအောက်က မျက်လုံးစူးစူးက သိမ်းငှက်မျက်လုံးမျိုး၊ နှာတံပေါ်ပေါ်အောက်က နှုတ်ခမ်းမထူမပါ၊ စကားက များ သေးသည် ။ ကောင်းကွက် တစ်စေ့မှ ရှာမတွေ့တော့။ ဒီပါဆိုသည့် လူနှင့် ခရီးသွားဖော် ဖြစ်ရခြင်းကို သရဝဏ် နှာခေါင်းရှုံ့မိလိုက်သည် ။

အံ့ဩဖွယ်တော့ ကောင်းသား။ ယခင်ကိုယ်ပိုင် ဆူပါဆလွန်းကား၏ နောက်ခန်းဝယ် အော့လိုက်အန်လိုက်နှင့် ကားတောက်မှုဖြင့် ခွေနေခဲ့ရသော သူသည် ယခု အကွေ့အကောက် လမ်းများကို ဖြတ်ကျော်နေသည့် တိုင်အောင် ခေါင်းက ဘာမှ မဖြစ်တော့ချေ။

"ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မင်းကွမ်းယာက မူးသေးသလား"

"မမူးဘူး၊ အရင်တုန်းက မူးတယ်"

"အဲဒီတုန်းက ကွမ်းစိမ်း၊ ဒါမှ မဟုတ် ဆေးပါလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ"

သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သောလေကို ရှူရှိုက်ရင်း သရဝဏ် မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်နေသည် ။ အချစ်၏ စွမ်းအားကြောင့် ပြောင်းလဲမှုတွေ များလားဟု လည်း တွေးလိုက်မိသေးသည် ။

ဒီပါက နှုတ်ခမ်းရိပ်၌ အပြုံးရိပ်ကလေး တွဲခိုသွားသော မိန်းကလေး ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်း၏ ထောင့်စွန်းရိပ်မှ ဖမ်းမြင်လိုက်သည်။ ။ နုနုငယ် ငယ် ချောချောကလေးနှင့် အဖော်မပါဘဲ ခရီးသွားလာရဲသည့် သတ္တိက တော့ မနည်းချေ။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်၌ သူမ၏ မျက်တောင်ကော့ကလေးသည် ငို က်စင်းကာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ ။ သူမ ခေါင်း ငိုက်ကျကာ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ ရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်သ ဖြင့် ဘေးမှန်ကို တင်ထားပေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီမိန်းကလေးနှယ် ... သူ့အိမ်သူ့ရာ ကျနေတာပဲ"

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပုံရသော သူမ၏ ခေါင်းသည် ဒီပါ၏ ပခုံး စွန်းပေါ်သို့ ငိုက်ကျလာသည်။ ။

ဒီပါ အသက်မရှူရဲတော့။ အပြစ်ကင်းစင်ပုံရသော မိန်းမချောငယ် လေး နိုးသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ ။ သည် ကြားထဲ သူမပေါင်ပေါ်တင်ထား သော ကျောပိုးအိတ်ကလေးက လျှောခနဲ သူ့အိတ်နံဘေးသို့ ကျသွားလေ သည်။ ။

ဒီပါခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ အကြံဉာဏ်သစ်တစ်ခု လင်းလက်စွာ ရောက် ရှိ လာလေသည်။ ။

အခန်း(၂)

"ဟိတ် ... ကလေးမ .. ထ ..ထ"

"အင်း"

သရဝဏ် အိပ်မက်များ မက်နေသလားဟု ဇေဝဇဝါ။ အိပ်မှုနံရံများဖြင့် မျက်လုံးကို ပြူးပြကြည့်လိုက်သည် ။

"မန္တလေးရောက်ပြီ"

"ဘုရားရေ ... မြန်လိုက်တာ"

အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း သရဝဏ် မှတ်မိလိုက်ပြီ။ မိုးကုတ်မှ နေ၍ မန္တလေးသို့ ထွက်ပြေးလာသည့် မိမိအတွက် မန္တလေး ရောက်ရှိ လာပြီဆိုတော့ တကယ့်မင်္ဂလာသတင်းပင်။

"မင်း ဘယ်မှာ ဆင်းမှာ လဲ"

"နေဦး ... လိပ်စာက"

ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားသော ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ် ပါးပါးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ။ နောက်လိပ်စာရေးထားသော စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

"ဂိတ်ဆုံးရောက်မှ ဆင်းတော့"

သရဝဏ် ဒီပျဲကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ သည် လူ မျက်စိရှင်လိုက်
တာ သူခိုးမျက်စိမျိုးထင်သည် ။ စာရွက်ကို ပြန်ခေါက်ကာ အိတ်ထဲသို့ ပြ
န်ထည့်လိုက်သည် ။

အောက်သို့ ကျနေသော ကျောပိုးအိတ်ကို ပြန်ကောက်လိုက်သည် ။

အဝတ်လေးငါးခြောက်စုံနှင့် ဤအိတ်ကို သူငယ်ချင်း၏ အိမ်တွင် တ
စ်စုံချင်းစီ ထုတ်ခြင်းဖြင့် စုဆောင်းခဲ့ရသည် ။ အလှူအတန်းရက်နှင့် တို
က်ဆိုင်လာသဖြင့် တစ်ကိုယ်စာ ပတ္တမြားတစ်ဆင်စာကို ဝတ်ဆင်လာခဲ့
ရာ လိုအပ်လာလျှင် ငွေစက္ကူများ အဖြစ် ပြောင်းလဲရုံသာရှိ၏။ လော
လောဆယ် ငါးထောင်တန် တစ်အုပ်ကတော့ အသုံးခံနိုင်သေးသည် ။
ကျော်နဲ့ တွေ့ရင်တော့ အားလုံး ပြေလည်သွားမည်။ မိမိငွေသည် အဝတ်
အစား ဝယ်ရုံသာ ရှိတော့မည်။ သရဝဏ်ကျော်နှင့် တွေ့ရမည့် အရေးအ
တွက် ပျော်ရွှင်လာသည် ။

"ဒီတစ်ခါ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်၊ သိလား ... ဟေ့ လူကြီး"

"ဘာလဲကွ ... ဘာအံ့ဩဖို့ ကောင်းတာလဲ"

ဒီပါက သရဝဏ်၏ အဆက်အစပ်မရှိ စကားကြောင့် ပြန်မေးလိုက်
၏။ သူ့အတွေးထဲက အစီအစဉ်သည် သူမအသံကြောင့် ပျက်စီးသွားသ
ည် ။

"ဪ .. ကျွန်တော် မန္တလေးကို နှစ်ခေါက်လောက် လာဖူးတယ်၊ အဲ
ဒီနှစ်ခေါက်စလုံး ကားတောက်လို့ လူက မြော့မြော့ကလေး ကျန်တော့
တာ၊ ခုတော့ လုံးဝမမူးဘူး ... သိလား၊ ဟွန်း ... ခင်ဗျားဆေးလိပ်ကြီး
က မွန်လိုက်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကွမ်းလည်း စားတယ်၊ ဆေးလိပ်လည်း
သောက်တယ်၊ ခင်ဗျားမလုပ်တာ ဘာရှိသေးလဲ"

ဒီပါပြုံးလိုက်သည်။ ။

"မရှိဘူးထင်တာပဲ၊ ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ ဖဲ၊ ဂျင်၊ မိန်းမ"

သရဝဏ် မျက်လုံးပြူးကာ မိမိအနားမှ ဒီပါဆိုသောလူကို
ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်လိုက်ရာ ...

ဒီပါက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ရုံ တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

"မကောင်းတာ မှန်သမျှ အကုန်လုပ်တယ်"

"မြတ်စွာဘုရား"

ဟု ရင်တွင်း၌ တလိုက်သည် ။ သည် လိုလူယုတ်မာမျိုးနှင့် အတူယှ
ဉ်တွဲထိုင်ကာ လာခဲ့ရသည့် ခရီးအတွက် မသတိအောင် ဖြစ်သွားရသည်
။

စောစောက မိမိသည် နီးလာစဉ်က သူ၏ ပခုံးထက်၌ ထင်သည် ။
တွေးမိသောအခါ ကျောချမ်းသွားသည် ။ မဝံ့မရဲဖြင့် မျက်ထောင့်ကပ်
ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

ဒီပါကတော့ စိတ်ထဲ၌ ပြုံးမိသည် ။ မိန်းမချောလေး သူ့အား ကြော
က်ရွံ့ ရွံရှာသွားသည့် အဖြစ်ကို သူနားလည်၏။ သူမ သူ့အား အကဲခတ်
နေသည် ကိုလည်း သိ၏။ သို့သော် မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ဆေးပြင်းလိပ်
ကိုသာ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး မီးခိုးမှုတ်လိုက်ရာ ...

သရဝဏ်သည် နှာခေါင်းရှုံ့ကာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်
လိုက်သည် ။

ဦးအိုက်စံ ပြုံး လိုက်လေသည် ။

"ကောင်လေး ...၊ မင်းဘယ်တော့ လာဦးမှာ လဲ"

"မလာသေးဘူးဗျာ၊ ရန်ကုန်ဆင်းပြီးရင် အဖေယာခင်းကို ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ အဖေနဲ့ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီ၊ ကြာဆို လေးငါးနှစ် ... ဟုတ်တယ် ... ငါးနှစ်ရှိပြီ ဦးလေးရ"

"အေး ... အေး ... ကောင်းတယ်၊ မိဘဆိုတာ ဘယ်တွေ့မဆို သားသမီးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွားတွေ့လိုက်ပါကွာ"

ဦးအိုက်စံက ကားကို အဝေးပြေးဂိတ်တွင်းရှိ မိုးကုတ်မန်းဂိတ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။

သရဝဏ် ဆင်းရမည်လား။ ရုတ်တရက် တွေဝေသွားသည်။ ။

"ဆင်းလေ ... ရောက်ပြီ"

"သိပါတယ် ... ဆင်းမှာ ပေါ့၊ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ"

ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင်သဖြင့် သရဝဏ်က ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ ။ အငှားယာဉ်တွေ ရှိရာသို့ မျက်စိကစားစဉ် ...

"ကလေးမ ... မင်းသွားမယ့်ဆီဆိုရင် ကားခထောင့်ငါးရာလောက်ပဲ ကျတယ်၊ ပိုမပေးနဲ့ "

"သိပါတယ် ... ဆရာလာမလုပ်နဲ့ "

မကောင်းတာ ဟူသမျှကို အစုံလုပ်သည် ဆိုသော သူနှင့် ရှေ့လျှောက် မိတ်ဆွေမဖြစ်လိုသဖြင့် သူ၏ အကူအညီဟူသမျှကို မယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် အငှားယာဉ်များ ရပ်ထားရာဆီသို့ ခပ်တည်တည်ပင် လျှောက်လာလိုက်သည်။ ။

ကားခကို နှစ်ထောင်သုံးထောင် ဆိုကြသေးသည်။ ။

သရဝဏ်က ခပ်တည်တည်ပင်။

"နီးနီးလေးပဲ ... ထောင့်ငါးရာပဲပေးမယ်၊ လိုက်ချင်လိုက် မလိုက်ချင် နေ၊ အငှားကားတွေ အများကြီးပဲ"

ဟု ဆိုသောအခါမှ ရလေသည် ။ ဒီပါဆိုသည့် တေလေကြမ်းပိုးပုံလူ ကို ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်သွားသည် ။ မျက်စိကို ဝှေ့ဝဲကာ ရှာလိုက်မိ သေးသည် ။ သို့သော် ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြသော ခရီးသည် များကြားဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ မမြင်ရတော့။

ဒီပါစိတ်ညစ်သွားသည် ။ ယခင်ကားဝယ်ရောင်းလုပ်စဉ် ခိုးရာပါ ကားပစ္စည်း အဝယ်မှားသဖြင့် ရဲစခန်း နှစ်ညအိပ်မျှ အချုပ်ခံလိုက်ရ သေးသည် ။ ထိုစဉ်က သိကျွမ်းခဲ့သော စခန်းမှူးက နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် စကားလက်ခံ ပြောနေရသေးသည် ။

"မောင်ရင် အခု ကားဝယ်ရောင်းပဲလား"

"မဟုတ်တော့ဘူး၊ အခု ပစ္စည်းအသေးလေးတွေပဲ ကိုင်တွယ်နေတယ်၊ ကျောက်ပွဲစားလုပ်တယ်၊ ပစ္စည်းလိုချင်သူရှိရင် ပြောလေ"

"အေး ... အေး ... သတိလည်း ထားဦး၊ တစ်ခါကလိုဖြစ်လို့ ငါတို့ စခန်း အလည်ရောက်နေဦးမယ်"

"အဟဲ ... မိုးကုတ်စခန်းတော့ အလည်ရောက်လိုက်သေးတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီလိုပါပဲ၊ ညစ်ချင်တဲ့ သဘောရှိလို့ ပညာပေးလိုက်တာ လက်လွန် သွားလို့ ၊ ကိုယ်ပါ ပညာပေးခံလိုက်ရသေးတယ်၊ တော်သေးတယ် ... တစ်ဖက်က ကျေအေးလိုက်လို့ "

"မောင်ရင် ဒေါသကို ရှေ့မထားနဲ့ လေ၊ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားလို့ ရနေတဲ့ ခေတ်မှာ အခွန်ဆောင်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို မင်းလွတ် လွတ်လပ်လပ် သယ်ပြီး ကြိုက်ဈေးနဲ့ ရောင်းရင် မင်းအတွက် ပွဲခက မြ က်မြက်ကလေး ရမှာ ပါ၊ လောဘသိပ်မကြီးနဲ့ ၊ အဝယ်မှားဖြစ်ရင် မော င်ရင်ပဲနစ်နာမှာ "

ဒီပါ မနည်းသည်းခံစိတ် မွေးရသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... အခုဘာကိစ္စလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"စိတ်မရှိနဲ့ မောင်ရင်၊ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု အတွက် မောင်ရင့်ကို ရှာဖွေရလိမ့်ဦးမယ်၊ စခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါဦး"

"စခန်းတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကို ယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စရှိနေလို့ ဒီဂိတ်က လုံခြုံရေးစခန်းမှာ ပဲ ရှာဖွေလို က်ပါ၊ ဖြစ်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ"

ဒီပါက အေးဆေးစွာပင် စခန်းမှူးခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေသ ည် ။ လေပင်ချွန်လိုက်သေးသည် ။

လုံခြုံရေးစခန်း၌ သူတရားဝင် ဝယ်ယူခဲ့သော ပစ္စည်းများ နှင့် ဘော က်ချာများကို စစ်ဆေးပြီး သူ့အား တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ရှာဖွေသည် ။ နော က်ဆုံး ဒီပါက မထိတထိပြီးကာ စခန်းမှူးအား ...

"ဘယ့်နှယ်လဲ အစ်ကို၊ အစ်ကိုကြီးညီက သန့်သန့်လေးဆိုတာ ယုံသွားပြီလား၊ ကျွန်တော်နဲ့ အချိန်ကုန်သွားပြီး တော်ကြာ ယုန်တောင်ပြေး ခွေးမြှောက်လိုက် ဆိုသလို ဖြစ်နေလို့ သွားမယ်ဗျာ"

"ဒီကောင်"

ဒီပါ လုံခြုံရေးအခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဘယ်နည်းနှင့် မဆို သရဝဏ် ဆိုသော မိန်းကလေးကို မတွေ့နိုင်တော့၊ သို့သော် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သော အကြည့်နှင့် သရဝဏ်ဟူသော သူမအမည်၊ သူမသွားမည့် လိပ်စာတို့ ကိုပါ အလွတ်ရပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူသွက်လက်စွာပင် အငှားကားတစ်စီးကို ငှားလိုက်သည်။ ။

သူမနောက်သို့ ချက်ချင်းလိုက်လို့ က မဖြစ်သေး။ အကယ်၍ မိမိနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လျှင် ခက်မည်။ ထို့ကြောင့် ရထားဘူတာရုံနှင့် အနီးဆုံး ပုပ္ပားဟိုတယ်၌ တည်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးရင် ပါလာသမျှ ကျောက်များကို သွား၍ ထုခွဲလိုက်ဦးမည်။ ပြီးမှ သရဝဏ်ထံသို့

...

"အိုကေ"

"ဗျာ ..."

ရုတ်တရက် လက်ဖျောက်တီးလိုက်ပြီး မိမိအကြံအစည်ကို သဘောကျစွာ ထောက်ခံလိုက်မိသည်။ ။ ယာဉ်မောင်းက သူ့အားပြောသည် အထင်နှင့် ထူးလိုက်ရာ ဒီပါပြီးလိုက်မိသည်။ ။ ပြီးတော့ ချော်လဲရောထိုင် ...

"ဒီလို ကားဆရာရေ ... ပုပ္ပားဟိုတယ်ပဲ အရင်သွားတော့မယ်၊ အဲဒီကိုပဲ ပို့ပေးတော့"

အခန်း(၃)

သရဝဏ် စိတ်မောသွားသည်။ ။

"ရန်ကုန်ကို ... ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်"

"အေးလေကွယ် ... ရန်ကုန်ကို ... အလည်အပတ် သွားဦးမယ်ဆိုလို့ လွှတ်လိုက်တာပဲ"

"သွားတာ ကြာပြီလား"

"သုံးရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်"

သရဝဏ် အော်ဟစ်ပြီးသာ ငိုလိုက်ချင်တော့သည်။ ။ တကယ်ဆို မိမိ ထည့်လိုက်သောစာ ရသင့်သည်။ ။ ရလျှင် သူသည် မိမိအား စောင့်နေသင့်သည် ဟု ထင်သည်။ ။ ယခုတော့ မိမိအား ထိုင်ပါဟု ပင် မခေါ်သော အိမ်ထဲသို့ ဆက်လက်ဝင်လျှင်ရော အကျိုးထူးနိုင်ပါမည်လား။

"သူဘယ်မှာ တည်းသလဲ ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်ပြောနိုင်မလား မသိဘူး"

"ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ၊ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဟိုတယ်တွေပဲ တည်းမှာ ပေါ့၊ ဒါပဲလားကွယ့်၊ အိမ်ထဲမှာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့ ခွင့်ပြုဦး"

ဒါအလိမ္မာဆုံးသော၊ အယဉ်ကျေးဆုံးသော နှင်ထုတ်သည့် နည်းလားဟု သရဝဏ် မေးလိုက်ချင်သည်။ ။ အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားသော

အမျိုးသမီးကြီး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ မဲ့ရွဲ့ပြပြီး ခြံဝင်းထဲမှ ပြန်
ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

မိမိသွားစရာ တစ်ခုခုကို အမြန်ဆုံး စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။ လောလော
ဆယ်တော့ အငှားကားတစ်စီး ငှားဖို့ ရာအတွက် လမ်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်
။ ။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြင်မြင်သမျှ အရာဟူသမျှသည် အမြင်ကတ်
ဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်နေသည်။ ။ တွေ့သမျှ ခဲလုံးလေးများကို ကန်ကျောက်ပ
စ်လိုက်သည်။ ။ မိမိရေးထားခဲ့သော ...

ဘွားဘွားနဲ့ မေမေ ...။

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဘွားဘွားသဘောကျသော လူ
ကို သဘောမကျပါ။ ကျွန်တော် သဘောကျနေသော ကျွန်တော့်ချစ်သူ
လွင်ကိုကျော်နောက်သို့ လိုက်သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကို မရှာပါနဲ့။ ။ ချစ်ခြင်း
ခွဲဖို့ ကြိုးစားလျှင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သတ်သေပစ်လိုက်မယ်။ ဒါ
ပါပဲ။

မြေးသမီးမိုက်

သရဝဏ်

ဟူသောစာကိုတွေ့ကာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်ကြပေတော့မည်။
လိုက်ရှာမည် မရှာဘူးကို ကံသေကံမ ပြော၍ မရ။

မန္တလေးမှာ ကြာကြာနေလျှင် ကောင်းမည်မထင်။ ရန်ကုန်သို့ အမြန်
ဆုံး လိုက်သွားနိုင်လျှင် ကောင်းမည်။

ကျော်သည် မိမိအားချစ်သည် ။ အမြန်ဆုံးလိုက်ခဲ့ပါ။ ခွဲမနေနိုင်ဘူး။ ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းနေရသော ဒုက္ခဆင်းရဲလောက် ကြီးမားသည့် ဒုက္ခဆင်းရဲ မရှိနိုင် ဘာညာနှင့် တစ်ပတ်ကို စာသုံးစောင်မျှ မှန်မှန်ထည့်ကာ အချစ်ပိုခဲ့သော ချစ်သူအပေါ် ယုံစားမိသည့် သရဝဏ်၊ ခုတော့ ဒုက္ခနှင့် နှစ်ပါးသွားနေရသည် ။

မန္တလေး ဘူတာရုံကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသဖြင့် ကားမငှားတော့ဘဲ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည် ။

ယခုမှ ဗိုက်ပြဿနာတက်လာသည် ။ ဗိုက်ထဲမှ ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်တို့က တဝိုဝိုတဝှမ်းနှင့် ဆန္ဒပြလေပြီ။

ထမင်းဆိုင်များ သည် လည်း ဘူတာကြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနိုင်သည် ဟု သရဝဏ် တွေးလိုက်မိသည် ။ ထင်သည့် အတိုင်း ထမင်းဆိုင်များ စီတန်းနေသည် ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ခြေလှမ်းသွက်လာသည် ။

ဒီပါ ဝမ်းသာသွားသည် ။ ဟိုတယ်၌ ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားရန် ထမင်းဆိုင်များ ဘက် ထွက်အလာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာသော သရဝဏ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် ။

သရဝဏ်က ခပ်သန့်သန့် ထမင်းဆိုင် တစ်ခုထဲ ဝင်လိုက်သည် ။ ဆိုင်းဘုတ်တွေ ဘာတွေ ကြည့်မနေနိုင်။ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားမှု သပ်ရပ်သန့်ရှင်းပြီး ယင်ကောင်မရှိဖို့ အရေးကြီးသည် ။

နောက်တစ်ချက်က အပေါ့အပါး သွားချင်သည့် အန္တရာယ် လွယ်မထားနိုင်တော့သည့် အရေးပေါ်ကိစ္စလည်း ရှိနေသေးသည် ။

"ဘာဟင်းနဲ့ သုံးဆောင်မှာ လဲ"

"အိမ်သာ"

"ဗျာ ..."

စားပွဲထိုးကောင်လေး ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ သရဝဏ်က မိမိ၏ အလောကြီးမှုကို သဘောပေါက်ကာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီးမှ

"အိမ်သာရှိလားလို့ မေးတာ"

"ရှိပါတယ်၊ အဲဒီတည့်တည့်က သွားလိုက်ရင် ရပါတယ်"

"သန့်ရဲ့ လား"

"သန့်ပါတယ်၊ ရေလောင်းအိမ်သာပဲ"

"အိတ်ထားခဲ့မယ်၊ ကြည့်ထားလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ၊ ကြည့်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ဘာဟင်းနဲ့ စားမယ် ဆိုတာ ပြောခဲ့ပါ"

"ဆိတ်ကလီဇာနဲ့ ပုစွန်တုပ် အချိုကြော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သရဝဏ် နောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ အပေါ့သွား၊ ခြေလက်ဆေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ယခုမှ အတော်ပေါ့ပါးသွားသည်။ စိတ်ညစ်ညူး ထိုင်းမှိုင်းခဲ့ရသမျှတို့ အတန်ငယ် လန်းဆန်းသွားသည်။

စောစောက မိမိနေရာယူခဲ့သော စားပွဲသို့ ရောက်လျှင်

"ဟ ... ကျွန်တော့်အိတ်ရော"

သရဝဏ်အသံက အတန်ငယ် ကျယ်လောင်သွားသည်။ ထမင်းစားနေသူများ နှင့် စားပွဲထိုးလေးများ ၏ မျက်လုံးများက သူမထံသို့ စုပြုံ

ရောက်ရှိလာကြသည်။ ။

"ဟိတ်ကောင်လေး ... ငါ့အိတ်ရော"

"ဟာ ... ကျွန်တော်လည်း အလုပ်များ ပြီး ကြည့်ဖို့ မေ့သွားတယ်"

"စောစောက ထွက်သွားတဲ့ လူနှစ်ယောက်များ "

သရဝဏ် ဘာမှ ပြောမနေဘဲ ဆိုင်ထဲက ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ် လူနှစ်ယောက်နောက်သို့ လူတစ်ယောက် လိုက်နေသည်။ ။ တဒင်္ဂအတွင်း မိသွားပြီး သတ်ပုတ်နေကြသည်။ ။ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ သရဝဏ် အပြေးအလွှားနှင့် အနားသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

မိမိအိတ် ကျောပိုးအိတ်ကလေး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ကျအလာ၌ ...

"ဟာ.. ကျွန်တော့်အိတ်ပဲ"

သရဝဏ် သွက်လက်စွာ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ရန်ဖြစ်သူများ နှင့် အဝေးဆုံး ဖြစ်စေရန်အတွက် အသင့်ရှိနေသော သုံးဘီးကား ပေါ်သို့ တက်ကာ ...

"ရှမ်းအစားအစာရတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို အမြန်ဆုံးမောင်းဗျာ"

ဒီပါဆိုသောလူနှင့် မိမိကျောပိုးအိတ်ကို ယူပြေးသူတို့ နှစ်ဦး သတ်ပုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ တော်ကြာ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပြီး သက်သေအဖြစ် ရဲစခန်း ရောက်နေလျှင် အခက်တွေ့မည်။

ဘွားဘွားနှင့် မေမေက အမှုဖွင့်ထားဘူးဟု မပြောနိုင်။ ဖွင့်ထားလျှင် ကိစ္စနဲ့ မိသွားနိုင်သည်။ ။ ဒီပါက မိမိအိတ် ဖမ်းပေးတာလည်း ဖြစ်ချင်

မှ ဖြစ်နိုင်မည်။ သူတို့ ဘာသာ ရန်ငြိုးရန်စနှင့် ရန်ဖြစ်ကြတာလည်း ဖြစ်ဖို့ များ မည်။ သရဝဏ် အချောင် သက်သေပါနေမည်။

မိမိအိတ်ရလျှင်ပြီးရော။ ဒီပါဆိုသောလူသည် မကောင်းမှု ဟူသမျှကို အကုန်လုပ်သူဆိုတော့ ထိုသူနှင့် ဆက်လက်ပတ်သက်ရမှာ ကို သရဝဏ် လန့်သည် ။

"ဦးလေး ... ရထားတွေက ဘယ်အချိန်ထွက်သလဲ"

"ဟေ ... ဘယ်ရထားလဲ ကလေးမ"

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ရန်ကုန်ကိုသွားမယ့် ရထား"

သရဝဏ် ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် အလောသုံးဆယ် နိုင်နေ၏။ ဒါကြောင့် ဘွားဘွား၏ ‘ပျံလွှားမ’ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှ နားပူအောင် ခံနေခဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်မည်။

"အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ညနေ ငါးနာရီ၊ ခြောက်နာရီမှာ ထွက်တဲ့ အထက်တန်းတွဲချည်းပဲ ပါတဲ့ အမြန်ရထားတွေလည်း ရှိတယ်"

"ကောင်းပြီလေ ... ကလေးမ၊ သိပ်မကြာစေနဲ့ "

"ဟုတ်"

သရဝဏ်သည် ကားဆရာရပ်ပေးသော ရှမ်းအစားအစာ စားသောက်ဆိုင် အတွင်းဝင်ကာ စားသောက်လိုက်ပြီး ရထားပေါ်တွင် ညစာစားရန် ထမင်းထုပ်နှင့် ရေသန့်ဘူးပါ ဝယ်လိုက်သည် ။ ခက်သည် က အထုပ်ကို ချခဲ့ပြီး သွားဖို့ ရာ မလွယ်ကူလျှင် ခက်မည်။

"ပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ ... ဘူတာရုံကိုသာ မောင်းပေတော့ ဦးလေးရေ၊ ဦးလေးခုလို

စောင့်ဆိုင်းခလည်း ကျွန်တော်ပေးမယ်"

"ရပါတယ်ကလေးမ၊ ညည်းအဆင်ပြေသွားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားလာတဲ့ အခါလည်း အလစ်သုတ်သမားတွေ ဘာတွေ သတိထားဦး"

"သတိထားရတော့မယ် ဦးလေးရေ၊ ခုနကတောင် ..."

သရဝဏ်သည် စောစောက ထမင်းဆိုင်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ဖောက်သည် ချကာ ရွန်းရွန်းဝေ ပြောပြလိုက်သည်။ ။ ကားဆရာကတော့ ...

"ကံကြီးပေလို့ ကလေးမရေ"

"ကံကြီးရမှာ ပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ ပြန်ရတယ်လို့ သာ ကျွန်တော်တော့ မှတ်ယူရတာပဲ၊ တရားသဖြင့် ရှာဖွေထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အလဟဿတော့ အဆုံးအရှုံး မခံနိုင်ပါဘူး၊ ပြန်မရရင် ကျွန်တော်က ရဲတိုင်ရမှာပဲ"

ဘူတာကြီးရှေ့သို့ သုံးဘီးကား ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ သရဝဏ်က ကားဆရာအား ထောင်တန်သုံးရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ပြန်မအမ်းနဲ့ တော့ ဦးလေး၊ သွားမယ်"

"သတိဝီရိယနဲ့ သွားနော်"

"ဟုတ်"

ကြက်တူရွေးရှုံးအောင် စကားများ သော သရဝဏ်ကို သုံးဘီးကားဆရာက စိတ်မချနိုင်သကဲ့သို့ မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်ပြီး မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားမှ ...

"ယခုခေတ် မိန်းကလေးများ ရဲတင်းပ"

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတွားပြီး ကားကို ဆက်မောင်းသွားလေသည်။ သရဝဏ်ကတော့ နောက်ကြောင်းကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ဘူတာရုံထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

သရဝဏ်၌ အကျင့်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ စိတ်ညစ်စရာ ပြဿနာ ဟူသမျှကို ခေါင်းထဲ၌ ကြာရှည်စွာ လက်ခံမထားဘဲ ဖျောက်ဖျက်ပစ်တတ်သည်။ 'ပျော်ပျော်နေ သေခဲ'ဟူသော အဆိုအမိန့်ကို လက်ကိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အကြောက်အလန့်နည်းကာ ကြုံတွေ့လာမည့် ဒုက္ခဆင်းရဲကို မတွန့်မဆုတ် ရင်ဆိုင်ရဲကာ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း လျင်မြန်စွာ ချရဲသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးမှ နေ၍ ရန်ကုန်သို့ ထွက်သွားသော ချစ်သူနောက်သို့ မတွန့်မဆုတ်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတူ ခန္ဓာကိုယ်ကပါ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ...။
